

Център за семиотични и културни изследвания

eБИБЛИОТЕКА

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН
ИЗПОВЕДИ
КНИГА ПЪРВА

e-издание на Център за семиотични и културни изследвания

2012

www.cssc-bg.com

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

3

II. 2. Но как ще призова Бога мой, Бога и Господа мой, когато, призовавайки Го, все вътре в мен самия ще Го призовавам? И кое е мястото в мен, където ще дойде моят Бог? Къде в мен ще дойде Бог, *Който е сътворил небето и земята* (Бит. 1:1)? Нима, Господи, Боже мой, има в мене нещо, което може да Те побере? Та побират ли Те небето и земята, които Ти си създал и в които мен си създал? Или от това, че без Тебе нищо нямаше да съществува, следва, че всичко, що съществува, Те съдържа? И понеже аз съществувам, защо моля да дойдеш в мен — та нали нямаше да съществувам, ако Ти не съществуваше в мен? А аз все още не съм в преизподнята долу, макар че и в преизподнята долу съществуваш Ти: защото *и там да слеза, и там си Ти* (Пс. 138:8).

Следователно нямаше да съществувам, въобще нямаше да съществувам, Боже мой, ако Ти не съществуваше в мене. Или по-скоро нямаше да съществувам, ако не съществувах в Тебе, *от Когото е всичко, чрез Когото е всичко, в Когото е всичко* (Рим. 11:36). Да, тъй е, Господи, да, тъй е! Къде да Те призовавам, след като в Тебе съществувам? Или откъде ще дойдеш в мен? Че къде извън небето и земята да изляза, та оттам да дойде в мен моят Бог, *Който е рекъл: „Не изпълням ли Аз небе и земя“* (Иер. 23:24)?“

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

III. 3. А побират ли Те небе и земя, щом Ти ги изпълваш? Или ги изпълваш, но нещо остава, понеже не Те побират? И къде изливаш онова, що остава от Тебе, след като бъдат изпълнени небе и земя? Или пък нямаш нужда от място, където да се побираш Ти, Който всичко побираш, понеже онова, което изпълваш, Ти го изпълваш, побирайки го? А и устойчивостта Си Ти не получаваш от съдовете, които с Тебе са пълни: понеже дори и да се счупят, Ти не се изливаш. И когато над нас се изливаш, Ти не се принизяваш, а нас възвисяваш, Ти не се разсипваш, а нас съединяваш.

Но дали всички неща, които изпълняш, Ти с Теб целия изпълняш? Или понеже не всичките могат да Те поберат целия, побират част от Тебе, и то всички заедно една и съща част? Или пък всяко нещо побира своята част, по-голямото — по-голяма, по-малкото — по-малка? Но в такъв случай няма една част от Тебе е голяма, а друга е малка? Или може би Ти вредом си цял и нищо не Те побира целия?

IV. 4. Какво е тогава моят Бог? Какво питам, ако не Господ Бог? *А кой е Господ освен Господа? Или кой е Бог освен Бога?* (Пс. 17:32)?

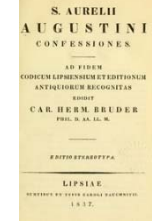
СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

5

О, Ти, вишни, преблаги, / премогъщи, всемогъщи,
премилостиви и пресправедливи, / прескритни и преявни,
прекрасни и премошци, / Ти, и устойчив, и неуловим,
неменлив и всепроменящ, / нивга нов и нивга стар — и всеобновяващ,
в смирение склоняваш Ти надменните, без да разберат (Иов 9:5),
винаги си в действие, винаги — в покой
събираш — а нужда не изпитваш, / носиш и изпълняш и закриляш,
създаваш и храниш и развиваш, / дириш, без нищо да Ти липсва,
обичаш, но страст не Те вълнува, / ревнуваш, но грижа Те не мъчи,
разкайваш се, но болка не изпитваш, / гневиш се, но покой не губиш,
делата си мениш, решенията — не, / намереното вземаш, а нивга нищо не си губил,
нивга бедност не си познал, а на печалбата се радваш,
нивга алчност не си познал, а лихвата Си искаш;
дарява Ти се надмерно, та длъжник да станеш —
но кой ли има нещо, което да не е Твое?
Дългове връщаш, без да ги дължиш някому, / заеми даваш, без да губиш нещо.

А и какво сме казали, Боже мой, живот мой, отрадо моя свята, или какво казва човек, когато разказва за Тебе? Но горко на ония, които не говорят за Тебе, понеже и говорещите са все едно неми.

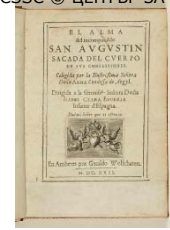
СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

V. 5. Кой ще ми даде да почивам в Тебе? Кой ще ми даде да влезеш в сърцето ми и да го опияниш, та да забравя бедите мои и да прегърна единственото мое благо, Тебе?

Какво си Ти за мен? Помилуй ме, Господи, за да говоря! Какво съм за Тебе аз самият, та повеляваш да Те обичам и ако не правя това, гневиш ми се и ме заплашваш с беди безкрайни? Та малка ли беда е да не Те обичам? Горко ми! Каж ми, в името на милосърдието Твое, Господи, Боже мой, кажи какво си за мен? *Каж ми на душата ми: „Аз съм твоето спасение (Пе. 34:3)!“* Тъй кажи, за да чуя. Ето слуха на сърцето ми пред Тебе, Господи! Открехни го и кажи на душата ми: „Аз съм твоето спасение!“ Ще припна подир този глас и ще Те достигна. Не скривай лица Си от мен: нека, за да не умра, да умра, като го видя!

6. Тесен е домът на душата ми, за да влезеш в нея: разшири го! Порутен е: въздигни го! Има в него неща, които ще подразнят взора Ти: признавам и зная. Но кой ще го очисти? Или към кого друго, нежели към Тебе, да извикам: „*От тайните ми грехове ме очисти, Господи, и от умишлените удържи раба Си (Пс. 18:13 и 14)!“* *Вярвам и затова и говоря (Пс. 115:1),* Господи, Ти знаеш това. Не изрекох ли пред Тебе, себе си обвинявайки, моите грехове и не сне ли Ти *вината от греха ми (Пс. 31:5)?* Не оспорвам присъдата от Тебе, Който си истината, и не искам сам да се мамя, за да не би *моята несправедливост сама себе си да излъже (Пс. 26:12).* И не оспорвам присъдата Ти, защото, *ако Ти, Господи, забелязваш беззаконията, кой ще устои, Господи (Пс. 129:3)?*

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

VI. 7. Но все пак позволи аз, който съм *прах и пепел* (Бит. 18:27), да говоря пред Твоето милосърдие, позволи ми все пак да говоря, понеже на Твоето милосърдие сега говоря, а не на човек, готов да ми се надсмее. Може и Ти да ми се надсмиваш, но ще се обърнеш към мен и ще се смилиш. Та нали нищо друго не искам да Ти кажа, нищо друго, а само това, че не зная откъде съм дошъл тук, в този смъртен живот или в тази жива смърт, как да го нарека — не зная. Но са ме поели *утешенията на Твоето милосърдие* (Пс. 93:19; 68:17) — тъй съм чувал от родителите на плътта ми, от мъжа и от жената, чрез когото и в която Ти си ми дал образ във времето: понеже аз самият не си спомням за тези утешения. И тъй, поело ме е утешението на човешкото мляко, но ни майка ми, ни дойките ми са изпълняли с него гърдите си, а Ти чрез тях си давал храна за моето отрочество според Твоите закони и според богатствата, които си разпределил вредом чак до дъното на мирозданието. Че у мен Ти си създавал желание да не искам повече, отколкото си им давал, а у кърмачките — желание да ми дават това, което им даваш: на правилната обич се е дължало желанието им да ми дават изобилната храна, от Тебе пратена. Че благо за тях е било моето благо от тях, което не от тях, а чрез тях е идело: та нали всички блага са от Тебе, Боже, и от Бога е пълното ми спасение. Но това разбрах по-късно, когато Ти ме призова чрез всичко, което си дал на човека вътре в него и вън от него. Че отначало съм знаел само да суча и да кротувам, щом плътта ми е била задоволена, и да плача, щом е била засегната: нищо друго.

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

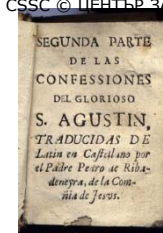

8. А после съм започнал и да се смея, първо насън, сетне и буден. Тъй ми разказваха за мен и аз повярвах, понеже съм го виждал и при други младенци; а сам за тези свои прояви не си спомням. И ето, малко по малко съм начевал да чувствавам къде съм и съм искал да покажа на околните своите желаниа, за да ги изпълняват, но не съм можел: понеже желанията ми са били вътре в мен, а околните — вън от мен, и с никое свое сетиво не са могли да влязат в душата ми. Затова с тяло и с глас съм давал малкото на брой знаци, на които, на каквито съм бил способен, наподобявайки желанията си: но на истината те не са приличали. А когато околните не се подчинявали — било поради неразбиране, било поради нежелание да ми навредят, аз съм негодувал срещу неподчинението на по-възрастните и срещу нежеланието на тези свободни хора да ми робуват — и съм им отмъщавал с плач. Такива са по мое наблюдение децата, които съм могъл да наблюдавам; и за това, че и аз съм бил същият, те ми дадоха доказателства несъзнателно повече, отколкото съзнателно — отхранилите ме.

9. И ето мъртва е отдавна младенческата ми възраст, а аз съм жив.

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

S. AURELIJ AVGVSTINI LIBRI CONFESSIONVM .XIII.

Ти обаче, Господи, Който си вечно жив и в Когото нищо не умира — понеже преди началата на вековете и преди всичко, за което може да се рече „преди“, съществуваш Ти, Бог и Господ на всичко, което си създал, и в Теб стоят постоянни първоначалата на всички неща непостоянни, и в Теб съществуват непроменимо източниците на всички неща менливи, и в Теб вечно живеят разумните основания на всички неща неразумни и временни, кажи ми, на мен, молителя Твой, Господи, смили се над смирения, кажи дали младенството ми не е дошло след друга моя отмряла възраст? И дали тя не е възрастта, която съм прекарал в утробата на майка си? Та нали и за това време са ми разказвали немалко, пък и аз сам съм виждал трудни жени. А преди нея, Боже мой, отрадо моя? Съществувал ли съм някъде и някак? Че това няма кой да ми разкрие, ни баща ми, ни майка ми успяха да го сторят, ни чуждият опит, ни собствената ми памет. А може би Ти ми се присмиваш заради тези мои въпроси и повеляваш да Те хваля и да Те прославям за онова, което знам?

10. Прославям Те, Господи, господарю на небето и земята, като Те възхвалявам за създаването ми и за младенството мое, което не помня: но Ти си дал на човека да прави догадки за себе си, наблюдавайки другите, и да приема с доверие много неща за себе си дори ако свидетел му е слабият женски пол. А аз съм съществувал тогава и съм живял и в края на младенството си вече съм търсел знаци, с които да изразявам на околните изпитваните от мен чувства.

SOCIETA' EDITRICE INTERNAZIONALE TORINO-MILANO-GENOVA-PARMA-ROMA-CATANIA

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

Откъде би могло да произлезе едно такова живо същество, ако не от Тебе, Господи? И кой може да бъде майстор на собственото си съществуване? И би ли могло съществуването и живеенето да изблиknат до нас чрез друг източник освен чрез сътворяването ни от Тебе, Господи, за Когото съществуването и живеенето не са две различни неща — нали висшето съществуване и висшето живеене са едно и също нещо?

Че вишен си Ти и не се променяш, и не преминава в Тебе днешният ден — и все пак в Тебе преминава, защото всичко наоколо в Тебе съществува, и ако Ти не го обхващаше, то нямаше да има къде да премине. И понеже *годините Ти няма да се свършат* (Пс. 101:28), Твоите години са днешният Твой ден; колко много наши дни и дни на нашите бащи са преминали вече през Твоя днешен ден и от него са получили своето измерение и изобщо своето съществуване, а и други ще преминават и ще получават своето измерение и изобщо своето съществуване. *Но Ти си все Същият* (Пс. 101:28): и всичко утрешно и това отвъд него, и всичко вчерашно и онова зад него — всичко днес ще направиш Ти, днес си направил Ти.

Какво да сторя, ако някой не разбира? Нека се възрадва той, като рече: „*Що е това* (Изх. 13:14; 16:15)?“ Нека се възрадва и да предпочита по-скоро да Те намира със сърцето си, без да Те намира с ума си, отколкото да Те намира с ума си, без да Те намира със сърцето си.

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

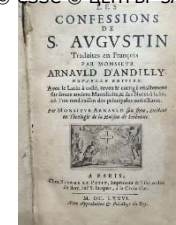

11

VII. 11. Чуй, Господи! Тежко на греховете човешки! Човек Ти казва тези думи и Ти над него се смияваш: понеже него Ти си създал, но греха в него не си създал. Кой ще ми припомни греха на моето младенчество? Та нали *никой не е чист от грях пред Тебе* (Иов 14:5 сл.), дори младенецът, живял един-единствен ден на земята? Кой ще ми припомни? Не е ли кое да е детенце, дори най-мъничкото, в което се виждам така, както вече не се помня?

Ала какъв е бил грехът ми тогава? Дали това, че с плач жадно съм се впивал в гърдта? Нали ако сега постъпя по същия начин и жадно отворя уста не към гърдта, а към някоя друга, подходяща за възрастта ми примамка, ще бъда подигран и укорен най-справедливо? Следователно и тогава съм вършил неща, достойни за укор, но тъй като не съм можел да разбера укоряващия ме, нито обичаят, нито разумът са позволявали да бъда укоряван. Защото в хода на израстването ние изкореняваме и изхвърляме тези недостатъци; и никога не съм видял някой умен човек, който, чистейки нещо, да изхвърля доброто. А може би за оня момент тогава да е било добро всичко това: и плачът, с който съм настоявал да ми дадат дори вредното за мен, и яростта, с която съм негодувал срещу неподчинението на околните — хора свободни, по-възрастни от мен, мои родители, и стремежът, който ме е карал с удари да отвърщам, доколкото мога, на нежеланието на мнозина далеч по-разумни от мен да се подчиняват на капризите ми, понеже човек не бива да изпълнява заповеди, чието изпълнение би довело до опасности.

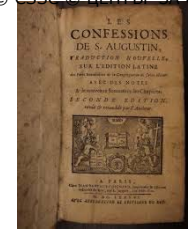
СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

Тъй че невинна е телесната слабост на младенеца, а не душата му. Виждал съм аз и съм бил свидетел на ревността на един младенец: да говори още не можеше, но побледнял, с отровен поглед гледаше той своя млечен брат. Та кой не знае това? Майките и дойките твърдят, че тия недъзи се лекуват, но с какви лекове, не зная. Та невинност ли е това — наред бликация изобилно млечен извор да не можеш да търпиш редом със себе си равния по съдба, който в момента изпитва най-голяма нужда и живее само благодарение на тази храна? Но такива прояви се приемат със снизхождение не защото са без значение или незначителни, а защото с напредването на годините изчезват. За доказателство може да служи това, че същите прояви у някой възрастен не ще се отминат равнодушно.

12. И затова Ти, Господи, Боже мой, Който на младенеца живот си дал и за да му осигуриш цялостност и ненакърнимост, с тяло със сетива, както виждаме, си го снабдил, от отделни части си го сглобил, с външност си го разкрасил и си вложил в него всички пориви на живота същество, Ти, Господи, ми повеляваш да Те възхвалявам за всичко това и *да Те славя и Твоето име да възпявам* (Пс. 91:2), Всевишни: понеже си Бог благ и всемогыц, дори ако си извършил само това, което не може да извърши никой друг освен Тебе, единствени, Който си дал всяка мяра, Ти, най-лични, Който си дал лик на всичко и всичко подреждаш по Твоя закон.

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

Но младенческата моя възраст, Господи, която не си спомням да съм живял, за която съм повярвал на чужди думи и съм правил догадки по други младенци, тази моя възраст, въпреки цялата достоверност на догадките, не бих искал да причислявам към сегашния живот, който живеея в мира сега: понеже е потънал в същата дълбока забрава, както и времето, преживяно в майчината утроба. А ако *в беззаконие съм бил заченат и в грях ме е отхранила майка ми в утробата си* (Пс. 50:7), то къде, моля Ти се, Господи, Боже мой, къде, Господи, аз, рабът Твой, къде или кога съм бил невинен? Но ето — отминавам това време: че какво общо имам с него, след като не разпознавам в себе си никакви следи от него?

VIII. 13. Не тръгнах ли от младенството насам, за да стигна в детството? Или по-скоро то дойде в мен и зае мястото на младенството? Но то не си е тръгвало от мен — къде ли е отишло тогава? И все пак вече не съществуваше. Вече не бях безсловесен младенец, а говорещо дете. Това помня, но как съм се научил да говоря, осъзнах по-сетне. Не бяха ме учили по-възрастните, излагайки думите в някакъв определен школки ред така, както малко по-късно ми бяха преподавани буквите. А аз сам, с разума, който Ти, Боже мой, си ми дал, с плач, с различни звуци и различни телесни движения опитвах да изразя чувствата на сърцето си, за да подчиня волята на околните, ала не можех да изразя всичко, което исках, и на всички, на които исках.

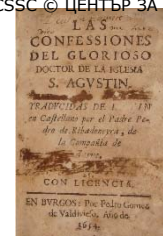
СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

Запечатвах в паметта си всеки случай, когато възрастните назоваваха нещо и в зависимост от звуците насочваха тялото си към него: аз виждах и схващах, че това нещо се означава със звуците, които те издават, когато желаят да го покажат; че го желаят, ставаше ясно от жестовете на тялото, които са, тъй да се каже, естественният език за всички хора, а той е резултат от израза на лицето, от примигването на очите, от движенията на другите телесни членове и от звученето на гласа, което издава как е настроена към нещата душата — дали иска да ги постигне, да ги притежава, да ги отхвърли или да ги избегне. Тъй малко по малко започнах да разбирам какви неща означават думите, които често чувах и които заемаха определени места в различни изрази, и с език, подчинен вече на тези знаци, започнах да изразявам желанията си. Така обменях знаци за желанията, които исках да изкажа, с обкръжаващите ме люде и навлязох по-дълбоко в бурите на общуването — в човешкия живот, но оставах зависим от авторитета на родителите си и от волята на по-възрастните.

IX. 14. Боже, Боже мой, какви беди изтърпях на тази възраст и какви измами, когато послушанието пред наставниците ми бе представяно като правилно поведение, благодарение на което да добрувам в мира сега и да напредвам в бързивите изкуства — служанки на издигането на човека и на неговите лъжовни богатства. А после ме дадоха на училище, за да се уча на четмо и писмо, ползата от които аз, бедният, не виждах. И все пак, ако не бях чевръст в учението, бой ядях.

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

А това се похваляваше от възрастните: че мнозина, минали преди нас в живота, бяха прокарали трудните пътища, по които и нас ни караха да преинем с многократно увеличени труд и мъка за синовете Адамови.

Намерих обаче, Господи, хора, които на Тебе се молеха, и научих от тях, разбирайки според възможностите си тогава, че съществува Един Велик, Който, дори без да се явява пред нашите сетива, може да ни чуе и да ни се притече на помощ. И още като момче започнах да Ти се моля, *твърдия и прибежище мое* (Пс. 17:3), в призив към Тебе разчупвах основите на езика си и макар и малък, с немалка страст Ти се молах да не ме бият в училище. И когато Ти отказваше да ме чуеш — а този отказ не целеше нещо неразумно за мен, — възрастните, та дори и моите родители, които не искаха да ми се случи нищо лошо, вземаха на смях и подбив наказанието ми с бой — зло голямо и тежко за мен тогава.

15. Има ли, Господи, душа тъй велика, свързана с Тебе с любов преголяма, има ли, питам, такава душа (понеже понякога същото става и поради известна глупост), и тъй, съществува ли някой, благочестиво привързан към Тебе с тъй голяма любов, че към шишовете, прангите и подобните им уреди за изтезание, за чието избягване в страх велик Ти се молят коленопреклонно всички люде по цялата земя, той да се отнася с пренебрежение, макар и да обича людете, изпитващи вледеняващ ужас от тях — по същия начин, както нашите родители се надсмиваха над побоя, с който учителите ни наказваха като деца?

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

Че аз се страхувах не по-малко от наказанията и не по-малко Ти се молех да ме спасиш от тях, но прегрешението ми беше, че пиших, четях и мислех за учението по-малко, отколкото се изискваше от мене. Памет и дарби не ми липсваха, Господи: тях по Твоя воля имах достатъчно за възрастта си. Но удоволствие ми правеха игрите, а за тях ме наказваха люде, които постъпваха досущ като мене. Само че забавите на възрастните се наричат сериозна работа, а работата на децата, която за тях е сериозна, се наказва от възрастните; и никой не изпитва жалост било към децата, било към възрастните, било и към едните и другите. Или може би някой добър съдник на нещата в мира сега ще одобри боя, който съм ял като дете заради игрите с топка, понеже тези игри са ми попречили да науча по-бързо буквите, с чиято помощ като възрастен щях да подхвана много по-грозни игри? Нима оня, който ме биеше, постъпваше различно от мен, когато, надвит по някакъв дребен въпрос от някой свой събрат в науките, той се измъчваше от по-голяма завист и омраза, отколкото аз, когато ме надвиваше някой съиграч?

Х. 16. И все пак грешах, Господи, Боже мой, управителю и създателю на целия природен свят, а на прегрешенията — само управител, грешах, Господи, Боже мой, като престъпвах заръките на родителите и учителите си.

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

А по-късно вече можех добре да си служа с четмото и писмото, които по една или друга причина моите близки настояваха да изуча; ала аз не се подчинявах не защото избирах по-доброто, а защото обичах играта: обичах гордите победи в надпреварата, обичах лъжи и измислици да гъделичкат ушите ми и да ги карат да тръпнат сладостно, а в очите ми заблестяваше все по-силно любопитство към зрелищата, към игрите за възрастни. Патроните на тези зрелища и игри се ползуват с такава висока обществена почит, че едва ли не всеки родител я желае за децата си; но същите тези родители охотно приемат същите тези деца да бъдат набити, ако подобни зрелища пречат на учението, чрез което искат те да стигнат до положението на патрони.

С милосърдие погледни, Господи, на всичко това и ни спаси нас, които Те призоваваме, спаси дори ония, които все още не Те призовават, та да Те призоват и да ги спасиш.

XI. 17. Че още като момче бях чувал, че вечен живот ни е обещан благодарение на унижението на Господа Бога, слязъл до нашата надменност; и бях означен с кръстния Му знак, и бях вкусил от Неговата сол, едва-що излязъл от утробата на майка ми, която хранеше дълбока надежда в Теб .

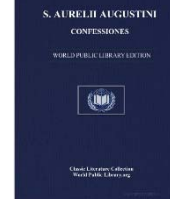
СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

Видя това Ти, Господи, още когато бях момче и когато един ден се загърчих от внезапни стомашни болки и бях почти на умирање, видя тогава, Господи, Боже мой — Ти вече беше мой пазител, — с какво душевно вълнение и с каква вяра молих двете благочестиви майки — моята и всеобщата наша майка, Твоята Църква — да приема кръщението на Твоя Христос, Бога и Господа мой. И понеже с вяра към Тебе майката на моята плът вече раждаше в чистото си сърце с още по-голяма любов вечното мое спасение, тя във вълнението си се разбърза да бъде посветен в спасителните тайнства и да бъде очистен с омовение, изповядвайки се на Тебе, Господи Иисусе, за спасение на греховете ми — но внезапно аз се свързах. И затова беше отложено моето очистване: понеже, ако продължавах да живея, нямаше как да не се омърсявам отново; а затыването в мърсотията на греха след спасителното омовение щеше да бъде много по-дълбоко и много по-опасно.

И тъй, вярвах аз тогава, вярваше и майка ми, а и цялото домокадие, само не и баща ми, който въпреки всичко не успя да надвие моето благочестие — от майка ми наследство — и да ме накара да отхвърля вярата в Христа, в Когото той самият още не вярваше. Понеже майка ми се стремеше Ти, Боже мой, да ми бъдеш по-скоро баща, отколкото той, и затова Ти ѝ помагаше да надвие мъжа си, на когото служеше, макар да беше по-добра от него: нали и с това тя пак на Тебе служеше по Твоята повеля към женския пол.

СВЕТИ АВРЕЛИЙ АВГУСТИН: ИЗПОВЕДИ КНИГА ПЪРВА

Текстът е по: Свети Аврелий Августин. Изповеди (глава 3). София, Народна култура, 1993, 315 с.; превод: Анна Б. Николова. Фотографиите са от интернет със свободен публичен достъп. Всички права на автора, издателя и преводача са запазени. Презентацията е с образователна цел и е предназначена за студентите от НАТФИЗ „Кр. Сарафов“, които изучават модул „Средновековие“.